

Rakas tuomas, Muistan ne illat kahvilalla. Muistan sen rakkauden roihun ja sanan tulvan, jonka sinä minussa synnytit. Minun oli vain kerrottava kaikki, minkä tiesin ja sinun ilmeesi oli korvaamaton! En tiennytkään, että tein sinuun lähtemättömän vaikutuksen sanoin. Ihanaa, että muistelet maalauksiani. Niitä olen tehnyt lisää. Osa niistä, niinkuin minut tuntien tiedät, kertoo tämän hetkisen yhteiskunnan tilasta, mutta suurin osa kertoo meistä. Meistä kahdesta. Jokainen yhdessä vietämämme hetket ovat olleet minulle korvaamattomia ja haluan ikuistaa sen kankaalle. Täällä koto-Suomessa asiat eivät luultavasti ole niin huonosti, kuin siellä. Kadut ovat kylläkin tyhjillään. Ne ovat täyttyneet pelosta, jota sota meissä nostattaa. Mitään ei ole tapahtunut, mutta ajatus siitä elää ihmistenmielissä, kuulen sen jokapäiväisessä, ihan arkisessa keskustelussa. Kotimaan politiikka on tabu. Kukaan ei halua riitaantua toisen suomalaisen kanssa, kun meillä on yhteinen vihollinen. Niinkuin sanoit, se ei ole valtio, se tulee kuin maan alta! Täällä kotona meistä on tullut kollektiivisempia. Sen olen ikuistanut tauluunikin. Kuvassa on suomi neito, jonka mekko on täynnä punaista ja valkoista. Hän suutelee armeijan pukuun sonnustautunutta miestänsä. Sinun pakko nähdä se! Olen niin tyytyväinen siihen. Vaikka fyysistä vahinkoa ei ole, minun sieluni itkee jokainen ilta kaivaten sinua. Tomi itkee ikävää, eikä ole leikkinyt leluillaan lähtösi jälkeen. Luin kirjeesi ääneen, mutta hän tuskin ymmärtää sen olleen sinä. Ne piraattien terrori teot, jotka surmasivat tuhansia on anteeksi antamatonta ja heitä vastaan pitää taistella. Minun pasifistiset ajatukseni ovat kääntyneet. Sota on oikeutettua, kun kyseessä on ihmisten turvallisuus. Rauhallinen mielenmaalmani on järkkynyt, mutta se on varmasti pientä siihen verrattuna mitä sinä koet. Taistele heitä vastaan Tuomas, urheasti! Ja tule sitten kotiin ja paranna haavasi! Sinua kaivaten, Siirisi.